

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я їду в Стайлз

Останнім часом значний інтерес громадськості до так званої «справи Стайлзу» трохи притих. Утім, попри всю її сумнозвісність, мій друг Пуаро та й сама родина Кавендіш попросили мене описати всі подробиці тієї історії. Сподіваємося, що це раз і назавжди покладе край чуткам, які ширяться й досі.

Отож я коротко окреслю обставини, що зв'язали мене з тією справою.

Через інвалідність мене відправили з фронту, і, провівши декілька місяців у доволі похмурому санаторії, я отримав ще місяць на оздоровлення. Близьких родичів чи друзів у мене не було, отож я саме намагався вирішити, чим зайнятися, коли випадково зустрів Джона Кавендіша. Багато років я майже не бачив його. Насправді взагалі його добре не знав. Джон був на добрих п'ятнадцять років старший за мене, хоча на вигляд навряд чи можна було дати йому сорок п'ять. Однак підлітком я часто відвідував Стайлз, маєток його матері в Ессексі.

Ми приємно поговорили про старі часи, й наприкінці він запросив мене провести відпустку в Стайлзі.

— Матінка буде рада побачити тебе знову. Минуло стільки років!

— А мама добре тримається? — запитав я.

— О так! Ти, певне, знаєш, що вона знову одружилася?

Боюсь, що я не зміг приховати свого подиву. Коли місіс Кавендіш одружилася з Джоновим батьком, удивцем із двома синами, — то була красива жінка середнього віку, наскільки я пам'ятав. Тепер їй мало б бути не менше сімдесяти. Перед очима виник образ енергійної та владної особистості, дещо схильної до благодійництва й публічної слави, яка любила відкривати базари, граючи роль покровительки. Жінка вона була щедра й володіла значним статком.

Заміський особняк Стайлз-Корт містер Кавендіш придбав ще на початку подружнього життя. Чоловік настільки перебував під впливом своєї дружини, що, помираючи, заповів їй особняк і значну частку своїх прибутків, хоча такий розподіл був несправедливим щодо двох його синів. Але мачуха завжди була великодушна до них. Вони були ще надто малі, коли батько одружився вдруге, і завжди ставилися до неї як до рідної.

Молодший брат Лоуренс був вразливим юнаком. Він вивчився на лікаря, але невдовзі повернувся додому, відмовившись від медицини на користь власних літературних амбіцій. Однак його вірші ніколи не переслідував успіх.

Джон певний час мав адвокатську практику, але зрештою віддав перевагу більш спорідненій праці місцевого сквайра. Він одружився два роки тому й перевіз дружину в Стайлз. Хоча в мене закралася підозра, що Джон волів би, щоб мати збільшила йому виплати і він зміг жити окремо. Проте місіс Кавендіш подобалося планувати все самій, а інші мали підлаштовуватися під неї, адже тут вона міцно тримала в руках віжки, тобто гаманець.

Джон зауважив, що мене здивувала новина про материн шлюб. Він сумно усміхнувся.

— Клятий пройдисвіт! — сердито буркнув він. — Скажу тобі, Гастінгсе, це таки ускладнило наше життя. А Іві... пам'ятаєш Іві?

— Ні.

— А, мабуть, вона прийшла пізніше. Це — маміна помічниця, компаньйонка, майстриня на всі руки. Віддана добра Іві! Не надто гарна чи молода, та серце з перцем, якою створив її Бог.

— Ти збирався щось сказати мені...

— А, про того типа. З'явився нізвідки, удав із себе троюрідного чи якогось там брата Іві, хоча вона не надто охоче визнає цю спорідненість. Мужик — повний чужинець, це всім зрозуміло. Має велику чорну бороду і в будь-яку погоду носить черевики з лакованої шкіри. Але матінка одразу ж відчула до нього симпатію. Вона найняла його секретарем. Сам

знаєш, вона постійно керує сотнею благодійних організацій.

Я кивнув.

— Та, звісно, війна перетворила сотні на тисячі. Ясна річ, той тип був їй корисний. Але три місяці тому ми всі були ошелешені, коли матінка раптом оголосила, що вона з Альфредом заручилися! Він же принаймні років на двадцять молодший за неї! Це ж відкрите полювання на статки, та що тут удієш, вона сама собі господиня, то й вийшла за нього.

— Нелегкі, мабуть, тепер для вас часи.

— Нелегкі? Це пекло!

І от через три дні я зійшов із потяга в Стайлз-Сент-Мері — невеличкій і трохи недоладній станції, що, здавалося, не мала ніяких підстав для існування, але все ж умостилася посеред зелених лугов і сільських доріг. Джон Кавендіш чекав на платформі й провів мене до машини.

— Бензину майже не залишилося, — зауважив він. — Здебільшого завдяки справам моєї матінки.

Село Стайлз-Сент-Мері простяглося десь за дві милі від станції, а маєток Стайлз-Корт розташувався за милю по іншій її бік. Був спокійний теплий день на початку липня. Коли дивишся на рівнинні ессекські поля, такі зелені й спокійні під полуденним сонцем, важко повірити, що недалеко звідти наміченим шляхом іде війна. Я відчував, ніби потрапив

в інший світ. Коли ми звернули до головних воріт, Джон мовив:

— Боюся, Гастінгсе, для тебе тут буде надто тихо.

— Любий друже, це саме те, що мені потрібно.

— Так, тут досить мило, якщо ти хочеш байдикувати. Сам я двічі на тиждень муштрую добровольців, а також допомагаю на фермі. Моя дружина постійно «біля землі». Щоранку о п'ятій вона вже на ногах, доїть корів, і так аж до полудня. Загалом життя тут чудове, якби не той Альфред Інглторп! — Джон раптом пригальмував і глипнув на годинник. — Може, встигнемо забрати Синтію. Ні, вона вже, мабуть, вийшла з лікарні.

— Синтія? Це ж не твоя дружина, правда?

— Ні, Синтія — протеже моєї матері, дочка її шкільної подруги, яка одружилась із нечесним адвокатом. Він прогорів, і дівчинка залишилася сиротою й без копійки. Мама прийшла на допомогу, і Синтія живе з нами вже зо два роки. Вона працює в госпіталі Червоного Хреста в Тедмінстері, за сім миль звідси.

Він замовк, бо ми під'їхали до чудового старого будинку. Дама в цупкій твідовій спідниці, що схилилася над трояндами, випрямилася, помітивши нас.

— Привіт, Іві! Ось наш поранений герой! Містер Гастінгс, міс Говард.

Міс Говард щиро, аж до болю потисла мені руку. Мене вразили блакитні очі на засмаглому обличчі. То